

Este toamnă, afară plouă cu stropi mărunți, frunzele cad lin din copaci. În casă este cald, eu cu bunica mea în fața sobei și bem un ceai aromat de tei. Povestim despre legendele Țării Bârsei.

Ascult fascinată cuvintele blânde ale bunicii, multe din lucrurile pe care mi-le spune le-a auzit și ea de la bunica ei. Ascult fascinată despre Laleaua Peștrită și legenda ei, despre Ruscuta de Primăvară, despre legenda Acului și a Cocosului ortăgos o altă poveste care mi s-a părut interesantă este legenda așezării locuitorilor în Țara Bârsei și despre felul în care și-au împărțit teritoriul.

Săși, maghiarii și românii au hotărât pentru a evita orice altă discuție, să pornească deodată din același loc și fiecare să își revendice teritoriul. Se spune că sasușul fiind încălțat cu cizmele grele nu a reușit să alerge prea mult și s-a oprit la câmpie, unghurul încălțat fiind cu bocancii a reușit să fugă până la poalele muntelui, iar românul având opinci ușoare a reușit să fugă mai mult până la coasta muntelui.

O altă legendă care demonstrează învinsibilitatea românilor încă din cele mai vechi timpuri este cea numită: "Prudența și ospitalitatea". Se spune că atunci când sâmpetrenii și unghurii (ceangăii) din Sapte Sate (Săcele) au trebuit

să își delimiteze granițele au făcut un pact. Fiecare trebuia să se buzească de dimineață să gătească ceva și apoi să plece la drum cu mâncarea și locul în care se întâlneau să fie granița dintre cele două teritorii. Se spune că sâmpetrenii au plecat dimineața devreme și au luat cu ei, drept mâncare, boabe de mei fierte în lapte. Tar unghurii (ceangăii) s-au trezit și au preparat găște mari făcute cea ce i-a întârziat. Ei s-au întâlnit din această cauza ~~la~~ la o distanță mai mică de Sapk Sate (Săcele), iar în locul respectiv au pus fiecare piatră de hotar și s-au așezat la masă.

Conducătorul sâmpetrenilor s-a adresat unghurilor: "Pentru că am vrut să vă scutim de un drum lung am pregătit doar mei în lapte." iar la care celălalt conducător a răspuns: "Noi v-am fript găște, ca să vă întâmpinăm după obiceiul ospitalității maghiare, ca buni vecini".

Recomind pahare, sâmpetrenii au strigat: "Să trăiască - să fie econom", iar unghurii au răspuns: "Trăiască ospitalitatea".

S-a făcut târziu. Cu promisiunea că altădată vom mai sta împreună la poveste, bunica m-a sărutat blând pe frunte și mi-a urat noapte bună.

Am adormit cu gâmbul la poveștile
bunicii cu speranța că voi mai asculta
alte lucruri interesante cât mai curând.

